

Red

– Kalbikelam · 27 Temmuz 2024

RED

İnanıyorum, bugün günüm güzel geçecek. Uyandığımdan bu yana içimde bir kıpırtı var. Uzun zamandır böyle olmamıştım.

Akşam uyumadan önce gerekenleri söyledim kendime. “Bak,” dedim. “Zaman koşuyor. Dün kül oldu savruldu. Belleğine kazıdıkların artık yaşlandı, öldü. Dün aldığı nefes bile uçtu. Zaman yıldı atları gibi. Yorulmuyor. Ölmüyor. Bak sol yanım, gün olur üşürsün gün gelir rüzgârda savrulursun. Ama umut denilen tohumu suladığın müddetçe o damarlarında gezinmeye devam eder. Önüne bak yürümeye devam et olur mu?” diye tembihte buldum.

Güneş saçaklarını odamın içinde raks ettiriyordu. Kalktım. Pencereyi açıp akasyanın kokusunun içeri girmesine izin verecekken bir haftadır alınmayan çöpler, çöp arabasına boşaltılırken bütün kokusunu odaya bıraktı. Pencereyi hemen kapatsam da odanın içindeki koku yüzümün kırışıklarını oynattı.

Elimi yüzümü yıkayıp çaydanlığa su koydum. Kalmış ekmekleri tereyağı ile yalayıp tost makinasına dizdim. Çaydanlıktaki su kaynayınca çayın bittiğini hatırladım. Çaydan vazgeçip ıhlamur demledim. Oysa sabahları çay içmezsem kendime gelemezdim. Salandaki telefon Farid Farjad iel tuşlarını ağlatarak beni çağırıyordu. Birden telefona koştum. “Anne ya! Her gün her gün bu ne ya böyle.” Açmazsam telefon bayılana kadar ağlar. “Efendim anne, tamam anne yiyeceğim. Var anne. Yok erken kalktım. Azaltıyorum anne sigarayı her gün söylemesen. Param var. Tamam anne tamam öptüm. Anne sivi bıraktım. Olumlu olumsuz bildirecekler ama büyük ihtimalle alırsınız dediler. Ay Allah’ım ya. Komşunun ocakta bir şeyi yandı diye düşünürken mutfaktan gelen dumanlar salonun duvarlarına yapışmaya başladı. Ağzımı burnumu kapatarak mutfığa gidip tost makinasının fişini çektim. Kömürleşen ekmekleri lavaboya atarak çeşmeyi açtım. Salona koşarak bütün pencereleri açtım. Çöplerin kokusunu yanık kokusuna tercih ettim.

Masadaki Sırça Fanus kitabı dumanların arasında kulaç atıyordu. Ah Esther boğulacaksınız diyerek kitabı yatak odasında yatağımın baş ucuna koydum. Rahmetli anneannem “birine acırsan acınacak duruma düşersin” demişti. Esther biteli bir hafta oldu ama zihnimden ne onu ne de başına gelenleri unutamıyorum. Damarlarımda yüzüyor, yüreğimde dinlenip tekrar yüzmeye devam ediyor.

Vapur Üsküdar sahile yaklaşmak üzereydi. Dalgalar her kabardığında benimde heyecanım biraz daha kabarıyor, kuşların içimde gezinen ürpertinin tellerine dokunmasını bekliyordum. Yaklaşık bir ay oldu. Bugünü ipe çekiyor, ip nerede düğümlenecek olursa ipi gevşetiordum. Yayınevi yazdığım romanı ön incelemeden geçirmiş, detaylı incelemeyi de bitirmiş olmalıydı. Bacaklarımdaki zangırtıyı bastırabilecek hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Sahile adım attığımda kalabalıktan sürükleniyordum. Beş adım sonra avuç içlerimim betonda sıyrıldığı acısı kollarıma yayıldı. Yanağımın soğuk betonla temasıyla gözlerimin benden uzaklaşan çantamı araması arasında gittim geldim. İki kişinin kollarına girmesiyle doğruldum. Rüzgâr yanağımı acı acı öptü. Bense pantolonumun yırtılan dizlerine bakmamaya çalışıyordum.

Sol yanağımda elmaya gömülü kesik çizgiler ve yırtık pantolonumla yayınevinin kapısına

vardığımda kalp ritim sayısında inanılmaz bir artış oldu. Ellerimin titremesine mâni olmak için tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırıyordum. Nihayet yıllarca uğraştığım kitabın basılma haberini almam an meselesiydi. Ciğerlerimde biriktirdiğim demli nefesi uzun bir borunun yardımıyla dışarı saldım. En büyük hayalim kapının ardında beni bekliyordu. Kapıyı usulca açtım. Beni burnumun ucunda dairesel şeritler çizen sigara kokusu karşıladı. Yıllara dayanan bir ahbablığımız vardı kendisiyle. Girişte sol tarafta duran masanın yanına gittim. Masada oturan editörü tanıyordum. “Rasim Bey merhaba, ben Buse Kör Kütük romanını soracaktım. Ayrıntılı incelemeye alınmıştı. Umarım bitmiştir. Ne zaman basıma gidiyor.” Aklim kalbime söz geçiremiyordu, neredeyse beni terk edecekti. “Dosyanızın geniş bir incelemeden sonra reddedilip basılamayacağına karar verildi. Başka bir dosya bırakırsanız tekrar görüşürüz.”

Kaldırımlara çivilenmiş göz bebeklerimi arada perdeleyerek yürüdüm, yürüdüm. Omuzlarımdaki betonlaşmış ağırlığın altında bir hiçtim. Çaresizlik dalga dalga yayıldı ruhumda. Komut veremediğim ayaklarım beni sahile sürüklüyordu. Karnımın gurultusunu içimde gezinen hüznü bastırmaya çalışıyordu. Yanaklarıma süzülen damlalar yüzümün çiziklerini onarma çabasındaydı sanki. Banka oturdum. Yanıma yaklaşan bir simitçi çocuğun gözlerinde eksilteli cümleler gördüm ve bir tane simit aldım. Sağ cebimin titremesiyle zihnim bir nebze dağıldı. Cebimden telefonu alıp mesajlara baktım. “Yapmış olduğunuz iş başvurusu olumsuzdur. Saygılar,” mesajı suratıma soğuk soğuk bakıyordu. Mesaja okkalı bir göz atarak, telefonu kapattım.

İçimde konuşanın ağzını mühürlemek geldi aklıma. Yapamadım. Dalgaların hırçın sesi ruhumun kıyısına demir atmak ister gibiydi. Kuşlar iki mavinin arasında süzülüyor, çıkardıkları sesler ile duygularımı sıvazlıyorlardı. Simidin yarısını küçük parçalar halinde denize attım. Deniz hüznülerin doğranmış hallerinin biriktiği yerd.

“Bak,” dedim sol yanımdaki tik tak ses çıkarana. “Düşersin, kalkarsın. Bazen yara alırsın ama bütün yaraların merhemi sende. İçinde uyuyan bir tohum var uyanmayı bekliyor. Gün bitiyor, zaman yıllık atları gibi koşuyor. Uyumuyor, ölmüyor. Hadi kızım sende koş.”

Sahildeki görevlinin Beşiktaş vapurunun kalkmak üzere dediğini duyduğumda yerimden fırladım. Güneş eteklerini toplamaya başlamıştı. Yarım simidi hızlıca yedim. Ayaklarıma kimsenin dolanmasına müsaade etmek sizin düşmeden vapura bindim. Sırtımı Üsküdar’a dönerek maviliklerde yol aldım.